

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, fax: 234 665 444
posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Čj. UOOU-03196/22-2

ROZHODNUTÍ

Úřad pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) jako odvolací orgán příslušný podle ustanovení § 20 odst. 4 a 5 a podle ustanovení § 16 odst. 3 a 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl o odvolání žadatele **[REDAKCE]** (dále jen „žadatel“), proti rozhodnutí povinného subjektu, Univerzity Karlovy, Katolické teologické fakulty, IČ: 002 16 208, se sídlem Thákurova 3, 160 00 Praha 6, ze dne 1. 8. 2022, č.j. UKKTF/404826/2022, takto:

- I. V souladu s ustanovením § 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s ustanovením § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, se rozhodnutí Univerzity Karlovy, Katolické teologické fakulty ze dne 1. 8. 2022, č.j. UKKTF/404826/2022, **ruší a řízení se zastavuje.**
- II. V souladu s ustanovením § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, se Univerzitě Karlově, Katolické teologické fakultě **přikazuje**, aby žadateli poskytla požadovanou informaci

„(...) žádám znalecký ústav Univerzita Karlova, Katolická teologická fakulta jakožto znalecký ústav zapsaný pro obor znalecké činnosti výtvarné umění (specializace díla volného a užitého umění v časovém rozsahu od antiky po 21. století, kresba, grafika, malba, plastika, umělecké řemeslo, nová média a díla konceptuálního umění) o sdělení, zda předmětem zkoumání v případě kteréhokoliv ze shora uvedených šesti znaleckých posudků, které znalecký ústav za dobu své existence vypracoval, byla výtvarná díla autorů tzv. české moderny 20. století, a v případě, že ano, kolik výtvarných děl autorů tzv. české moderny 20. století bylo předmětem zkoumání v případě shora uvedených šesti znaleckých posudků.“,

a to ve lhůtě 15 dnů ode dne oznámení tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění

I.

Vymezení věci

Žadatel se dne 18. 7. 2022 obrátil na Univerzitu Karlova, Katolickou teologickou fakultu, IČ: 002 16 208, se sídlem Thákurova 3, 160 00 Praha 6 (dále též „povinný subjekt“), s žádostí podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“), navazující na žadatelovu předchozí žádost vůči témuž povinnému subjektu ze dne 5. 7. 2022 a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí této žádosti č.j. UKKTF/385092/2022 ze dne 18. 7. 2022. Žadatel ve své žádosti ze dne 18. 7. 2022 konkrétně požádal o poskytnutí následujících informací:

„Z rozhodnutí znaleckého ústavu Univerzita Karlova, Katolická teologická fakulta ze dne 18. 07. 2020, č.j. UKKTF/385092/2022, se podává, že znalecký ústav za dobu své existence (od 02. 07. 2019) vypracoval celkem šest znaleckých posudků (v roce 2019 nevypracoval žádný znalecký posudek, v roce 2020 vypracoval jeden znalecký posudek, v roce 2021 vypracoval tři znalecké posudky a v roce 2022 vypracoval dva znalecké posudky). V návaznosti na shora uvedené zjištění tímto ve smyslu příslušných ustanovení zákona č. 106/1999 Sb. žádám znalecký ústav Univerzita Karlova, Katolická teologická fakulta jakožto znalecký ústav zapsaný pro obor znalecké činnosti výtvarné umění (specializace díla volného a užitého umění v časovém rozsahu od antiky po 21. století, kresba, grafika, malba, plastika, umělecké řemeslo, nová média a díla konceptuálního umění) o sdělení, zda předmětem zkoumání v případě kteréhokoliv ze shora uvedených šesti znaleckých posudků, které znalecký ústav za dobu své existence vypracoval, byla výtvarná díla autorů tzv. české moderny 20. století, a v případě, že ano, kolik výtvarných děl autorů tzv. české moderny 20. století bylo předmětem zkoumání v případě shora uvedených šesti znaleckých posudků.“

Povinný subjekt rozhodnutím ze dne 1. 8. 2022, č.j. UKKTF/404826/2022, řízení o žadatelově žádosti zastavil, a to s odkazem na ustanovení § 15 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 11 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. a ustanovení § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V rozhodnutí uvedl, že žadatel ve své předchozí žádosti, o níž povinný subjekt rozhodl dne 18. 7. 2022 pod č.j. UKKTF/385092/2022, požádal o sdělení jmen a příjmení autorů tzv. české moderny 20. století, na jejichž díla výtvarného umění znalecký ústav Univerzita Karlova, Katolická teologická fakulta vypracoval znalecké posudky v období od 1. 1. 2012 do současnosti, a o sdělení konkrétních dat, kdy se tak stalo. Dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže se žádost stala zjevně bezpředmětnou, a dle ustanovení § 48 odst. 2 citovaného zákona lze přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost z téhož důvodu téže osobě pouze jednou. Povinný subjekt dále uvedl, že se žadatel pouze jinými slovy domáhá téhož, o čemž již bylo povinným subjektem rozhodnuto dne 18. 7. 2022 pod č.j. UKKTF/385092/2022. Dle povinného subjektu jsou přitom důvody pro odmítnutí nynější žadatelovy žádosti, nebránila-li by tomu překážka litispendence nebo *rei iudicatae*, shodné s těmi vyjmenovanými v uvedeném rozhodnutí povinného subjektu. Na toto rozhodnutí, v němž povinný subjekt žádost zčásti odmítl s odkazem na ustanovení § 29 odst. 5 zákona č. 254/2019 Sb., o znalcích, znaleckých kancelářích a znaleckých ústavech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon

o znalcích“), s tím, že se jedná o neveřejné údaje, lze dle povinného subjektu žadatele plně odkázat.

Dne 7. 8. 2022 podal žadatel proti rozhodnutí povinného subjektu ze dne 1. 8. 2022, č.j. UKKTF/404826/2022, odvolání datované dnem 5. 8. 2022, v němž uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za věcně nesprávné, nedůvodné, nedostatečně odůvodněné, nepřezkoumatelné a nezákonné. Napadené rozhodnutí dle žadatele vychází z předpokladu, že předmět jeho nynější žádosti ze dne 18. 7. 2022 již byl součástí předmětu jeho žádosti ze dne 5. 7. 2022, o níž již bylo povinným subjektem rozhodnuto, načež byla žadatelova nynější žádost povinným subjektem vyhodnocena jako bezpředmětná, vzhledem k tomu, že její předmět již byl povinným subjektem údajně vyřízen. Žadatel namítal nesprávnost tohoto předpokladu a to, že předmět jeho žádosti ze dne 18. 7. 2022 nebyl součástí jeho žádosti ze dne 5. 7. 2022. K tomu žadatel vysvětlil, že ve své žádosti ze dne 5. 7. 2022 žádal o sdělení, kolik znaleckých posudků na výtvarná umělecká díla autorů tzv. české moderny 20. století bylo povinným subjektem vypracováno od 1. 1. 2012 do současnosti, jmen a příjmení autorů tzv. české moderny 20. století, k jejichž dílům výtvarného umění povinný subjekt vypracoval znalecké posudky v uvedeném období, a kdy se tak stalo. Tato žadatelova žádost byla povinným subjektem zčásti odmítnuta rozhodnutím č.j. UKKTF/385092/2022 ze dne 18. 7. 2022, jímž byl žadateli též sdělen počet povinným subjektem vypracovaných znaleckých posudků v letech 2019 až 2022, tedy celkem šest. Dle žadatele však nebylo zřejmé, zda předmětem zkoumání těchto šesti znaleckých posudků byla výtvarná umělecká díla autorů tzv. české moderny 20. století, případně kolik výtvarných děl autorů tzv. české moderny 20. století bylo předmětem zkoumání těchto šesti znaleckých posudků. Žadatel dle svého tvrzení ve své nynější žádosti ze dne 18. 7. 2022 v návaznosti na zmíněné rozhodnutí povinného subjektu požadoval sdělení, zda předmětem zkoumání v případě kteréhokoliv z uvedených šesti znaleckých posudků byla výtvarná díla autorů tzv. české moderny 20. století, a v případě, že ano, kolik výtvarných děl autorů tzv. české moderny 20. století bylo předmětem zkoumání v případě těchto šesti znaleckých posudků. Žadatel již nežádal o sdělení jmen a příjmení autorů tzv. české moderny 20. století, k jejichž dílům výtvarného umění povinný subjekt vypracoval znalecké posudky za dobu své existence, ani o sdělení, kdy se tak stalo. Žadatel svou nynější žádost dle svého tvrzení nekoncepoval jako žádost o sdělení celkového počtu znaleckých posudků vypracovaných povinným subjektem za dobu jeho existence k výtvarným dílům autorů tzv. české moderny 20. století, nýbrž jako dotaz na skutečnost, zda v případě uvedených šesti povinným subjektem avizovaných znaleckých posudků byla předmětem zkoumání některého z nich výtvarná umělecká díla autorů tzv. české moderny 20. století, a v případě, že ano, kolik výtvarných děl autorů tzv. české moderny 20. století bylo předmětem zkoumání v případě těchto šesti znaleckých posudků. Z toho dle žadatele nevyplývá, že by předmět jeho žádosti ze dne 18. 7. 2022 byl součástí předmětu žadatelovy žádosti ze dne 5. 7. 2022. Dle žadatele proto nebylo namístě aplikovat ustanovení § 48 odst. 2 a § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, ani zastavit řízení o jeho žádosti. Dle žadatele je namístě, aby povinný subjekt o jeho žádosti meritorně rozhodl a požadované informace poskytl. Žadatel proto nadřízenému orgánu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a povinnému subjektu uložil o jeho žádosti meritorně rozhodnout a požadovanou informaci poskytnout.

Povinný subjekt neshledal důvod pro změnu svého rozhodnutí. Odvolání žadatele spolu se spisovým materiálem a stanoviskem postoupil dne 29. 8. 2022 Úřadu.

II.

Procesní otázka určení nadřízeného orgánu

Úřad se nejprve zabýval otázkou své příslušnosti k vedení odvolacího řízení ve věci rozhodnutí o odmítnutí žádosti vydaného povinným subjektem.

Úřad je v případě veřejných vysokých škol pro účely zákona č. 106/1999 Sb. příslušným nadřízeným orgánem pouze pro oblast poskytování informací vztahujících se k jejich samosprávné působnosti.

Pokud jde o určení nadřízeného orgánu pro účely zákona č. 106/1999 Sb. pro rozhodnutí vydané povinným subjektem, tj. Univerzitou Karlovou, resp. jednou z jejích fakult, v předmětné věci, Úřad vychází, s ohledem na obsah žádosti o informace, z ustanovení § 6 odst. 1 písm. l) zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, ve znění pozdějších předpisů. Dle tohoto ustanovení patří hospodaření vysoké školy a nakládání s majetkem v souladu se zvláštními předpisy do samosprávné působnosti veřejné vysoké školy.

Judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že nestanoví-li správní řád nadřízený správní orgán pro rozhodnutí veřejné vysoké školy v samosprávné působnosti, jako je tomu v předmětném případě, je namíste aplikace ustanovení § 20 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb. (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č.j. 1 As 80/2015-39, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č.j. 1 As 66/2015-33).

Příslušnost Úřadu v předmětném odvolacím řízení je dána ustanovením § 20 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., neboť v posuzovaném případě nelze nadřízený orgán povinného subjektu určit podle ustanovení § 178 správního řádu.

III.

Věcné posouzení odvolání

Z ustanovení § 82 odst. 2 správního řádu vyplývá, že podané odvolání musí mít náležitosti uvedené v ustanovení § 37 odst. 2 správního řádu a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu jej napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo s tím, že není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu je rozhodnutí napadeno, platí, že se odvolatel domáhá zrušení celého rozhodnutí.

Úřad na základě řádně, včas a oprávněnou osobou podaného odvolání přezkoumal rozhodnutí povinného subjektu podle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu. Úřad přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí byla přezkoumána v rozsahu námitek uvedených v odvolání.

Procesní vady napadeného rozhodnutí:

Předně je třeba konstatovat, že přestože je **napadený úkon povinného subjektu označen jako rozhodnutí, z procesního hlediska se jedná o usnesení**, tedy nemeritorní úkon, jímž se zastavuje řízení.

Dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu „řízení o žádosti správní orgán **usnesením zastaví, jestliže se žádost stala zjevně bezpředmětnou**“. Dle ustanovení § 48 odst. 2 citovaného zákona „**přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost lze z téhož důvodu téže osobě pouze jednou**“. Dle ustanovení § 20 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. „**pokud tento zákon nestanoví jinak, použijí se při postupu podle tohoto zákona pro rozhodnutí o odmítnutí žádosti ustanovení správního řádu; dále se při postupu podle tohoto zákona použijí ustanovení správního řádu o základních zásadách činnosti správních orgánů, ustanovení o ochraně před nečinností, v rozsahu § 16b ustanovení o přezkumném řízení a ustanovení § 178; v ostatním se správní řád nepoužije**“.

Z pouhého gramatického výkladu uvedených ustanovení zákona č. 106/1999 Sb. a správního řádu je zřejmé, že správní řád je možno v uvedeném rozsahu v případě řízení o žádosti o informace užít pro **rozhodnutí o odmítnutí žádosti**. Dle ustanovení § 66 správního řádu se však **řízení zastavuje usnesením**, kteréžto z povahy věci není a nemůže být meritorním rozhodnutím. Na usnesení ve smyslu ustanovení § 76 a § 66 správního řádu se proto nevztahuje ustanovení § 20 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. Z tohoto důvodu nelze žádost o informace „**odmítnout (tedy vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti) usnesením**“ dle ustanovení § 66 správního řádu. Vzhledem ke značně omezené aplikovatelnosti a taxativnímu výčtu případů, kdy je možno užít správní řád v řízení dle zákona č. 106/1999 Sb., Úřadu nezbývá než konstatovat, že na nyní projednávaný případ nelze aplikovat ani ustanovení § 48 správního řádu.

Výše nastíněný gramatický výklad relevantních ustanovení zákona č. 106/1999 Sb. a správního řádu lze podpořit též doktrinárními závěry a judikaturou správních soudů.

Např. Krajský soud v Praze ve svém usnesení č.j. 44 A 87/2011-57 ze dne 24. 4. 2012 konstatoval, že „**opačný výklad by narazil i na ustanovení § 20 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, zakotvující velmi limitovanou použitelnost správního řádu, které vůbec nepočítá s použitím jak ustanovení § 43 tak i § 76 správního řádu.**“

Dle autorů komentáře k zákonu č. 106/1999 Sb. „**ve stručnosti a obecně lze shrnout, že v případě rozhodnutí o odmítnutí žádosti budou aplikovatelná pouze ustanovení SpŘ bezprostředně se vztahující k formě rozhodnutí a k jeho doručování**“ a „**lze proto mít za to, že rozsah aplikace SpŘ podle § 20 odst. 4 písm. a) Svlnf se týká pouze ustanovení o rozhodnutí (díl 6, resp. § 67 až 75) a o doručování (§ 19 a násl.) a dále všech dalších ustanovení SpŘ, jejichž užití je pro vydání rozhodnutí nutná (např. § 27 až 34, § 40, 130, 134 apod.)**. Kromě toho budou dle § 20 odst. 4 Svlnf samozřejmě aplikovatelná ustanovení o základních zásadách činnosti správních orgánů, ustanovení o ochraně před nečinností a ustanovení § 178 SpŘ. Uvedenému závěru svědčí i odlišnost mezi formulací § 20 odst. 4 písm. a) a písm. b) Svlnf, které hovoří o řízení o odvolání a užití SpŘ tedy zřetelně „**neomezuje**“ jen na rozhodnutí o odvolání.“ (cit. FUREK, Adam, ROTHANZL, Lukáš, JIROVEC, Tomáš. *Zákon o svobodném přístupu k informacím*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 1112 a 776).

Dále lze odkázat na závěry, které Městský soud v Praze učinil ve svém recentním rozsudku č.j. 15 A 72/2020-44 ze dne 30. 6. 2022, přičemž obecné závěry učiněné městským soudem lze dle názoru Úřadu aplikovat i na nyní projednávaný případ.

V uvedeném rozsudku je mimo jiné konstatováno, že „úvahu žalovaného, byť opřenou o komentářovou literaturu, že překážka litispendence vyplývá přímo ze základní zásady zakotvené v § 8 odst. 1 správního řádu, považuje soud za nepřipustně extenzivní výklad této základní zásady činnosti správních orgánů. (...) Informační zákon v § 20 odst. 4 užití ustanovení § 48 odst. 1 správního řádu, ve kterém je překážka litispendence konkrétně upravena, zcela jednoznačně nepřipouští, stejně jako nepřipouští možnost užití § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu. **Výslovné znění ustanovení § 20 odst. 4 informačního zákona nelze v tomto směru obcházet s poukazem na to, že překážka litispendence má svou „oporu“ v základních zásadách správního řízení uvedených v části první hlavě II. správního řádu. Ze základních zásad činnosti správních orgánů totiž pramení všechna ustanovení správního řádu a musí s nimi z povahy věci být nutně v souladu. (...)** informační zákon obsahuje vlastní, speciální úpravu vyřizování žádostí, a to nejen v § 14 odst. 5, ale i v § 15, který upravuje odmítnutí žádosti. **Zastavení řízení informační zákon předvídá pouze v odvolacím řízení, a to pro případ, kdy odvolací orgán dospěje k závěru, že povinný subjekt nebyl oprávněn žádost o informaci odmítnout (§ 16 odst. 4 věta první informačního zákona).** Možnost zastavení řízení o žádosti o poskytnutí informací z důvodu překážky věci zahájené z informačního zákona neplyne. V tomto směru je třeba korigovat též závěr žalovaného o aplikovatelnosti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7.2.2008, č.j. 6 Ans 9/2006-52 na nyní projednávanou věc. V tomto rozsudku totiž Nejvyšší správní soud dovedl "pouze" to, že **lze uvažovat o možnosti nezahájení řízení o žádosti o poskytnutí informace pro překážku věci rozhodnuté, byl-li žadatel v řízení o jeho předchozí žádosti v minulosti již informačně saturován.** Ve věci posuzované Nejvyšším správním soudem tomu tak nebylo, a proto soud konstatoval, že **"(r)ozhodnutím o nevydání požadované informace nebyla nikomu uložena povinnost ani přiznáno právo, a proto se stěžovatel může kdykoli svého práva opětovně domáhat."** (...) **V případě, že se informace od sebe co do svého obsahu (nikoliv formy) odlišují, se zkrátka nejedná o tytéž informace.** (...) Ústavní soud v nálezu ze dne 22.1.2019, sp. zn. II. ÚS 752/18 konstatoval, že "aniž je zpochybňována obecná procesní zásada ne bis in idem jako taková, lze konstatovat, že **současný správní řád upravuje institut překážky věci pravomocně rozhodnuté (§ 48 odst. 2) a v souladu s dlouhodobou právní doktrínou i soudní praxí jej výslovně spojuje toliko s rozhodnutími pozitivními, a nikoli s rozhodnutími negativními, jimiž správní orgán zamítl žádost či návrh účastníka řízení. Za této situace nelze judikatorně nad rámec zákonné úpravy rozšířit použití této překážky správního řízení i na věci, v nichž dříve došlo k zamítnutí téhož návrhu či žádosti účastníka řízení. Takový postup by znamenal nepřipustné omezení přístupu účastníka k právním prostředkům ochrany jeho práv či zájmů, které jde zřejmě nad rámec zákona, respektive proti zákonu, a tedy by zakládal porušení práva na soudní a jinou právní ochranu zaručeného čl. 36 odst. 1 Listiny."** **Protože žalobci nebyly v řízení ukončeném rozhodnutím žalovaného (...) poskytnuty informace, o které žádal, nemohla být v dané věci založena překážka rei iudicatae (překážka věci rozhodnuté). Řečeno jinými slovy, dříve vydané pravomocné rozhodnutí o neposkytnutí totožné informace nebrání žalovanému v tom, aby věc týkající se jiné žádosti žalobce v odvolacím řízení znovu meritorně posoudil."**

Lze odkázat též na komentářovou literaturu s tím, že **pokud byla žadatelova předchozí žádost odmítnuta, pak nelze opakovanou žádost bez dalšího znovu odmítnout jen proto,**

že se jedná o již jednou vyřízenou žádost; povinný subjekt musí znovu prověřit, zda důvod pro odmítnutí žádosti i nadále trvá, a pokud ano, znovu pro něj odmítnout žádost. Lze též obecně konstatovat, že **povinný subjekt není povinen žadateli znovu vydávat již jednou poskytnuté informace. Podmínkou přitom je, že informace již vydal přímo žadateli, a to zpravidla na základě jím podané žádosti podle zákona č. 106/1999 Sb. Jestliže žadatel žádá totožnou žádostí o poskytnutí identických informací, resp. jestliže okruh požadovaných informací je totožný s již vyřízenou žádostí, je na místě žadatele rozhodnutím odmítnout.** Typicky se bude jednat o situaci, kdy žadatel postupuje proti povinnému subjektu zjevně šikanózním způsobem. **Mohou však existovat odlišné situace, v nichž se žadatel na povinný subjekt obrací postupně více žádostmi, které se týkají určité oblasti jeho zájmu, a tedy i okruh informací, které se k jednotlivým žádostem budou vztahovat, se může zákonitě překrývat, aniž by úmyslem žadatele bylo opakované vyžadování identických informací.** V takové situaci je možné žadateli poskytnout informace s tím, že ve vztahu ke zbývajícím již dříve vydaným informacím postačí jejich označení a sdělení, že k určité dříve vyřizované žádosti byla daná informace již poskytnuta. Namísto odmítnutí žádosti bude možné žadatele též odkázat podle ustanovení § 6 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., pokud již poskytnuté informace byly zveřejněny podle § 5 odst. 3 zmíněného zákona. Specifická situace při opakování žádostí může nastat tam, kde se žadatel domáhá novou žádostí, kterou povinný subjekt dosud nevyřídil, poskytnutí totožných informací. Praxe ve vztahu k takovým situacím přistupuje logicky tak, že v pořadí druhou žádost bez dalšího „připojuje“ k dříve doručené žádosti, aniž by druhá žádost byla vyřizována samostatně. Není tedy rozhodováno o odmítnutí druhé žádosti podle § 15 zákona č. 106/1999 Sb. ani o zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. e) ve spojení s § 48 odst. 1 správního řádu (srov. FUREK, Adam, ROTHANZL, Lukáš, JIROVEC, Tomáš. *Zákon o svobodném přístupu k informacím. 1. vydání.* Praha: C. H. Beck, 2016, s. 713-714).

Žadatelova předchozí žádost o informace ze dne 5. 7. 2022, na niž jeho nynější žádost ze dne 18. 7. 2022 navazuje a která je dle názoru povinného subjektu s žadatelovou nynější žádostí obsahově totožná, byla povinným subjektem pod č.j. UKKTF/385092/2022 dne 18. 7. 2022 odmítnuta. Tudíž i za předpokladu, že by se v případě žadatelovy žádosti ze dne 18. 7. 2022 jednalo o žádost obsahově totožnou s jeho předchozí žádostí ze dne 5. 7. 2022, nebyl povinný subjekt oprávněn žadatelovu žádost ze dne 18. 7. 2022 odmítnout na základě překážky věci rozhodnuté, natož pak řízení v prvním stupni zastavit. Úřadu proto nezbylo než konstatovat, že „**rozhodnutí“ povinného subjektu, je nezákonné.**

K tomu Úřad jen pro úplnost dodává, že poučení napadeného rozhodnutí neobsahuje ve smyslu § 68 odst. 5 správního řádu údaje o tom, kdo o odvolání rozhoduje (tj. zde Úřad).

K rozhodnutí v materiálním smyslu:

Dále je třeba zdůraznit, že přestože Úřad dospěl k závěru, že se v případě napadeného rozhodnutí z hlediska procesního jedná o usnesení, **je třeba o tomto rozhodnutí uvažovat jako o rozhodnutí o odmítnutí žádosti o poskytnutí informací v materiálním smyslu,** proti němuž lze brojit postupem předvídaným zákonem č. 106/1999 Sb.

V této souvislosti je vhodné připomenout např. usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 233/02 ze dne 28. 8. 2002, v němž je konstatováno, že „*při posuzování otázky, zda v konkrétní věci bylo či nebylo vydáno "pravomocné rozhodnutí" (tj právní akt, složený –*

v klasické podobě – z výrokové části, odůvodnění a poučení o opravném prostředku), Ústavní soud vycházel z toho, že **pojem "rozhodnutí" je označením technickým a že je třeba k němu vždy přistupovat z hlediska jeho obsahu a nikoliv formy. Není rozhodující, jak správní orgán svůj akt označil nebo případně věc vyřídil toliko neformální přípisem (či formálně nedokonalým rozhodnutím, např. bez odůvodnění či poučení o opravném prostředku) v domnění, že není jeho povinností vydat rozhodnutí v určité procesní formě. Takový akt může být podroben rovněž soudnímu přezkumu, i když jeho tvorba případně neproběhla předpokládanou zákonnou procedurou, neboť právě tato skutečnost může vést ke zrušení takového "rozhodnutí"** (Bureš, Drápal, Mazanec, Občanský soudní řád, Komentář, 5. vydání, s. 1042).“

Lze odkázat též rozsudek Krajského soudu v Plzni č.j. 57 A 134/2021-71 ze dne 2. 12. 2021, v němž je konstatováno, že „ustálená judikatura správních soudů stanoví, že různá sdělení a odpovědi povinných subjektů na poli zákona o svobodném přístupu k informacím je nutno posuzovat materiálně ve vztahu k otázce, zda jde či nejde o správní rozhodnutí. Již v rozsudku ze dne 2. 7. 2008, č. j. 1 Ans 5/2008–104, Nejvyšší správní soud dovodil, že **"[ú]kon správního orgánu je nutno posuzovat podle jeho obsahu, nikoli podle formy, neboť i neformální přípis může být rozhodnutím v materiálním smyslu (§ 65 s. ř. s.)"** (srov. též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2014, č. j. 5 As 75/2013 -53). (...) **Proto pokud povinný subjekt žádost odmítne neformálním přípisem, z něhož je jednoznačně patrné, že a proč nebude informace poskytnuta, jedná se o rozhodnutí v materiálním smyslu, a proto je třeba proti němu brojit odvoláním.** "Dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu proto dovodila, že na takové situace je třeba právě s ohledem na tato specifika pohlížet materiálně, a **dospěje-li soud k závěru, že žalovaný subjekt je povinným subjektem, pak i toliko neformální sdělení je věcně soudně přezkoumatelné a lze jej v řízení o žalobě proti rozhodnutí zrušit** (rozsudky ze dne 6. 5. 2015, č. j. 6 As 115/2014–34, ze dne 4. 12. 2014, č. j. 9 As 56/2014-28). Předpokladem je však vyčerpání opravného prostředku, tedy odvolání, které je rovněž třeba posuzovat materiálně (obsahově), tedy i kdyby byl takový prostředek žadatelem označen jako stížnost na postup podle § 16a odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, obsahuje-li věcné argumenty, je třeba takové podání kvalifikovat jako odvolání (viz bod 25 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2015, č. j. 6 As 115/2014 - 35), a rovněž reakci na toto podání by bylo třeba obsahově kvalifikovat jako rozhodnutí o odmítnutí žádosti." (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 4 As 256/2019 – 23). Z těchto důvodů soud posoudil odpověď žalovaného ze dne 1. 10. 2021 ve vztahu ke sporným informacím jako **rozhodnutí v materiálním smyslu, neboť sice nesplňuje formální náležitosti rozhodnutí podle § 15 odst. 1 InfZ, ale je z něj však naprosto zřejmé, že žalovaný vyjádřil svou vůli žalobci sporné informace neposkytnout, to znamená slovy ust. § 15 odst. 1 InfZ "žádosti o poskytnutí informace nevyhovět", tj. žádost o sporné informace odmítnout.**“

Lze tedy konstatovat, že přestože se v případě napadeného rozhodnutí ze dne 1. 8. 2022, č.j. UKKTF/404826/2022, z procesního hlediska jedná o usnesení o zastavení řízení, k jehož vydání neměl povinný subjekt oporu v zákoně, je zřejmý záměr povinného subjektu a jeho vůle žadatelově žádosti dle zákona č. 106/1999 Sb. nevyhovět a požadované informace neposkytnout. Úřadu proto nezbylo než konstatovat, že se v případě napadeného rozhodnutí

jedná o **rozhodnutí v materiálním smyslu**, proti němuž je možno podat odvolání dle ustanovení § 16 zákona č. 106/1999 Sb. a které je možno přezkoumat v odvolacím řízení.

Meritorní posouzení napadeného rozhodnutí:

Nejprve je třeba konstatovat, že povinný subjekt ve výroku napadeného rozhodnutí odkázal kromě ustanovení § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu též na ustanovení § 15 odst. 1 a § 11 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. Tato ustanovení zákona č. 106/1999 Sb. však v odůvodnění dále nijak blíže nerozebírá a v kontextu úmyslu povinného subjektu řízení o žádosti zastavit nedává smysl, aby odkazoval na hmotněprávní ustanovení zmíněného zákona. Úřad usoudil, že se mohlo jednat o chybu. Pakliže by tomu tak ovšem nebylo, je rozhodnutí povinného subjektu ve vztahu k užití výluky z práva na informace obsažené v ustanovení 11 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. nepřezkoumatelné, protože ve vztahu k aplikaci této výluky neobsahuje pražádné odůvodnění.

Na tom nic nemění odkaz povinného subjektu na odůvodnění jeho rozhodnutí ze dne 18. 7. 2022, č.j. UKKTF/385092/2022, jehož odůvodnění je dle Úřadu jednak zcela nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jednak zcela nedostačující a nezákonné. A to mimo jiné proto, že neveřejnost údajů zakotvená v ustanovení § 29 odst. 5 zákona o znalcích není validním důvodem pro odmítnutí žádosti. Povinný subjekt v tomto svém rozhodnutí ze dne 18. 7. 2022 odkázal též na ustanovení § 11 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., jehož aplikaci však nijak neodůvodnil. Navíc výluka z práva na informace obsažená v ustanovení § 11 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. je myšlena specificky pro kontrolní, dozorovou, dohledovou nebo obdobnou činnost povinného subjektu. Jelikož činnost povinného subjektu, která je předmětem žadatelovy žádosti, do této oblasti nespadá, nelze v tomto případě užití této výluky z práva na informace povinným subjektem považovat za přílehlivé. Povinný subjekt je přitom jakožto znalecký ústav objektivně vázán povinností mlčenlivosti dle ustanovení § 20 odst. 1 a 2 zákona o znalcích. K této konkrétní povinnosti se však výše uvedená výluka z práva na informace nevztahuje, neboť vypracovávání znaleckých posudků nelze považovat za činnost kontrolní, dohledovou či obdobnou tak, jak předpokládá ustanovení § 11 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. Povinnost mlčenlivosti je navíc prolomena ustanovením § 19 zákona č. 106/1999 Sb.

Je též třeba dát za pravdu žadateli v tom ohledu, že předměty jeho dvou žádostí se jen stěží absolutně shodují. Žadatel ve své první žádosti žádal o sdělení, **kolik znaleckých posudků k výtvarným uměleckým dílům autorů tzv. české moderny 20. století bylo povinným subjektem vypracováno od 1. 1. 2012 do současnosti, a sdělení jmen a příjmení autorů tzv. české moderny 20. století, k jejichž dílům výtvarného umění povinný subjekt vypracoval znalecké posudky v uvedeném období, a kdy se tak stalo.** Povinný subjekt žadateli k jeho žádosti sdělil, že za dobu své existence vypracoval celkem šest znaleckých posudků, ve zbytku žádost rozhodnutím odmítl. Žadatel v reakci podal dne 18. 7. 2022 novou žádost, v níž požadoval upřesnění povinným subjektem poskytnutých informací, tedy **zda předmětem některého z oněch šesti znaleckých posudků byla výtvarná díla autorů tzv. české moderny 20. století, a v případě, že tomu tak bylo, kolik výtvarných děl autorů tzv. české moderny 20. století bylo předmětem zkoumání v případě těchto šesti znaleckých posudků.**

V žadatelových žádostech ze dne 5. 7. 2022 a 18. 7. 2022 lze spatřovat podobnost, což ovšem logicky vyplývá ze skutečnosti, že tyto dvě žádosti na sebe navazují. Nelze se přitom ztotožnit s tvrzením povinného subjektu, že se předměty obou žádostí shodují. Jak již bylo vysvětleno výše, v případě navazujících žádostí je překryv jejich předmětů relativně běžný.

Lze tedy shrnout, že nelze přisvědčit povinnému subjektu, že se předměty žadatelových žádostí z dnů 5. 7. 2022 a 18. 7. 2022 shodují. Navíc i pokud by tomu tak bylo, tak překážka věci rozhodnuté se vztahuje pouze na případy, když žadatelově žádosti bylo již v minulosti vyhověno a požadovaná informace poskytnuta, nikoliv na případy, kdy žadatelově předchozí žádosti vyhověno nebylo.

Je též třeba konstatovat, že žadatelovy dotazy jsou zcela obecné a dle názoru Úřadu se na ně objektivně nevztahuje žádná z výluk z práva na informace obsažená v ustanoveních § 7 až § 11 zákona č. 106/1999 Sb., ani žádný z faktických důvodů pro neposkytnutí informace. K tomu je třeba upozornit, že i negativní odpověď je zcela validní reakcí na žádost o informace.

Úřad proto s přihlédnutím k výše uvedenému seznal, že vzhledem k nepřekonatelným procesním vadám napadeného „rozhodnutí“, jeho nezákonnosti a neexistenci objektivního důvodu, proč žadateli požadované informace neposkytnout, je vhodné v nyní projednávaném případě přistoupit k vydání informačního příkazu dle ustanovení § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. Bylo by přitom lze namítat, že vydání informačního příkazu v tomto případě brání relativní vágnost žadatelova dotazu a nejasnost v tom, co si pod autory „*tzv. české moderny 20. století*“ konkrétně představít. Úřadu je však z jeho úřední činnosti známo, že žadatel u povinného subjektu podal přinejmenším dvě další žádosti, v jejichž rámci výslovně specifikoval autory, o něž se zajímá a jimiž jsou např. Emil Filla, Jan Zrzavý, Josef Šíma, Jindřich Štyrský, František Tichý, František Muzika, Karel Černý, Alois Wachsmann, František Gross a Bohumír Matal. S přihlédnutím k této skutečnosti a k vzájemné provázanosti žadatelových žádostí u povinného subjektu Úřad seznal, že žadatel ve vztahu k povinnému subjektu podal dostatečně jasný požadavek, aby bylo možno přistoupit k vydání informačního příkazu.

IV.

Závěr

Úřad posoudil postup povinného subjektu a s ohledem na charakter informace a odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že žadatelovo odvolání je důvodné. Rozhodnutí povinného subjektu bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, a navíc na základě nesprávně posouzeného stavu věci. Proto jej bylo třeba jako nezákonné zrušit. Úřad zároveň neshledal žádný zákonný důvod pro odmítnutí žádosti. Současně Úřad konstatuje, že neshledal zákonný důvod svědčící ochraně požadované informace. Úřad proto postupoval podle § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., rozhodnutí povinného subjektu zrušil a řízení zastavil a současně přikázal povinnému subjektu požadovanou informaci žadateli poskytnout.

Povinný subjekt proto žadateli poskytne požadovanou informaci o skutečnosti, „*zda předmětem zkoumání v případě kteréhokoliv ze shora uvedených šesti znaleckých posudků, které znalecký ústav za dobu své existence vypracoval, byla výtvarná díla autorů tzv. české moderny 20. století, a v případě, že ano, kolik výtvarných děl autorů tzv. české moderny 20.*

století bylo předmětem zkoumání v případě shora uvedených šesti znaleckých posudků".
Obsah žadatelovy žádosti tímto bude zcela vyčerpán.

Z výše uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výrocích tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti výroku I. tohoto rozhodnutí se podle ustanovení § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s ustanovením § 91 odst. 1 správního řádu a podle ustanovení § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. nelze odvolat.

Proti výroku II. tohoto rozhodnutí se podle ustanovení § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. nelze odvolat.

Praha 31. října 2022

Mgr. Lenka Kopřivová
pověřená zastupováním
vedoucího oddělení rozhodování

Rozdělovník:

1.
2. Univerzita Karlova, Katolická teologická fakulta, Thákurova 3, 160 00 Praha 6, ID DS: piyj9b4